

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LES BENAURANCES

Feliços els nets de cor, perquè veuran Déu

Un Salm diu: «El meu cor repeiteix la teva invitació: "Busqueu la meua presència!". Buscar-la és el que vull, Senyor. No t'amaguis lluny de mi» (Sl 27,8-9).

Aquest llenguatge manifesta la set d'una relació personal amb Déu personal, que el llibre de Job també expressa com a signe d'una relació sincera. Així ho diu el llibre de Job: «Jo només et coneixia d'òida, però ara t'he vist amb els meus ulls» (Jb 42,5).

Com podem arribar a aquesta intimitat, a conèixer Déu amb els ulls? Per a poder contemplar, cal entrar dintre de nosaltres i deixar espai a Déu. Per veure Déu s'ha d'alliberar el cor dels seus enganys! Aquest és l'únic camí.

La batalla més noble és la que fem contra els enganys interns que generen els nostres pecats.

Per tant, és important comprendre què és la «puresa del cor». Per fer-ho cal recordar que per a la Bíblia el cor no consisteix només en els sentiments, sinó que és el lloc més íntim de l'ésser humà, l'espai interior on es troba la persona.

Però què vol dir «pur»? El pur de cor viu en la presència del Senyor, mantenint en el seu cor el que és digne de la relació amb Ell; només així té una vida «unificada», lineal, no tortuosa sinó senzilla. El cor purificat és, doncs, el resultat d'un procés que implica un alliberament i una renúncia.

Aquesta purificació interior implica el reconeixement d'aquella part del cor que està sota la influència del mal per aprendre l'art de deixar-se ensenyar i conduir sempre per l'Esperit Sant. És ell qui ens guia per fer aquest camí. Així, a través d'aquest camí del cor, arribem a «veure Déu».

En aquesta visió beatífica hi ha una dimensió futura, escatològica, com en totes les Benaurances: és l'alegria del Regne del Cel al qual ens dirigim. Però hi ha també una altra dimensió: veure Déu vol dir entendre els dissenys de la Providència en allò que ens passa, reconèixer la seva presència en els sagraments, la seva presència en els germans, especialment els pobres i els que pateixen, i reconèixer-lo on Ell es manifesta.

Dimecres, 1 d'abril de 2020

REFLEXIONS

L'Assumpció de la Verge Maria al cel

Ahir, dissabte, varem celebrar en l'Església la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu al cel. Fou el papa Pius XII, l'any 1950, que va declarar com a veritat de fe que «**Maria, Mare de Déu, Immaculada i sempre verge, en acabar el recorregut de la seva vida terrenal, fou ASSUMPTA EN COS I ÀNIMA A LA GLÒRIA DEL CEL.**»

Encara que la proclamació del dogma sigui molt tardana, la creença dels cristians en l'Assumpció de la Verge Maria es remunta al segle V. En el Concili de Calcedònia, l'any 451, Juvenal, bisbe de Jerusalem, explica que la Verge Maria morí a Jerusalem en presència dels apòstols però que, en obrir la sepultura la tomba fou trobada buida. D'aquesta manera, els Pares de l'Església varen concloure que el cos de la Verge Maria fou portat al cel pel seu fill Jesucrist.

Per a uns, Maria hauria mort i fou sepultada.

Per a altres solament entrà en el seu darrer son abans de ser portada al cel.

La darrera referència bíblica sobre Maria la tenim en els Fets dels Apòstols. Serà la literatura apòcrifa —la Dormició de Maria— la que portarà llum sobre els darrers dies de la seva estada a la terra.

Els pelegrins que visiten Jerusalem hi troben dos santuaris que s'hi refereixen: la Dormició de Maria a la muntanya de Sió i la Tomba de Maria o església de l'Assumpció al torrent Cedró.

—La Dormició a la muntanya de Sió. Ja als primers segles, els judeocristians havien bastit aquí una gran basílica, la Sancta Sion que incloïa el Cenacle i el lloc de la Dormició. La preciosa basílica actual data de principis del segle XX i en tenen la custòdia els benedictins alemanys. En el seu interior hi trobem una cripta amb la taula de la Verge jaçent.

Segons la tradició dels judeocristians, la Verge Maria un cop tancats els ulls a la vida mortal, hauria estat portada fins a la seva sepultura, al torrent Cedró. Encara ara, els ortodoxos recorden amb una solemne processó l'enterrament de la Verge Maria.

—Al torrent Cedró es troba l'altre santuari: la Tomba de Maria o l'església de l'Assumpció. És una cova on s'hi guarda la tomba. Seria un banc de pedra —com la tomba de Jesús— i des d'on hauria estat portada al cel. L'edifici actual és de l'època creuada sobre les restes primitives. Fou custodiada pels franciscans fins a l'any 1757. Ara hi celebren el seu culte els ortodoxos grecs i armenis. Els franciscans hi poden celebrar l'Eucaristia un cop a l'any, el dia de l'Assumpció de la Mare de Déu.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ez 24,15-24 / Sl: Dt 32,18-21 / Mt 19,16-22]. Santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.

18. ■ Dimarts [Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32,26-36 / Mt 19,23-30]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; beat Manés de Guzmán, prevere dominicà,

germà de sant Domènec; beat Nicolau Factor, prevere franciscà, de València.

19. ■ Dimecres [Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev. fund. Eudistes; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Ezequiel Moreno Díaz, bisbe.

20. □ Dijous [Ez 36.23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14]. Sant Bernat (1090-

1153), abat cistercenc, a Claravall, i dr. de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. □ Divendres [Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22,34-40]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Rieves (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sants Bonosi i Maximia, mrs., patrons de Blanes.

22. □ Dissabte [Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12]. Benaurada Verge Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / Sl 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benizzi (1233-1285), prev. servita.

Diumenge XX de durant l'any (A)

COMENTARI

«Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols»

La preocupació primera de Jesús, durant la seva vida aquí a la terra, va ser predicar als jueus, diríem als fills de casa. Però també, al final de l'evangeli de Mateu, trobem que el Senyor encomana als seus deixebles predicar l'evangeli per tot el món. Aquesta seria la situació que reflecteix l'evangeli. En aquest context podem entendre millor les paraules de Jesús: *Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel*. La seva missió no arriba per ara als pobles pagans ni a aquesta dona. Per això Jesús diu: *No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells* (als que no són els fills). El poble jueu és el poble elegit, a aquest poble dona Jesús el pa dels fills. Però aquí és on destaca la fe d'aquella dona que primer ha hagut de superar l'actitud dels deixebles: *Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar*; i després les paraules de Jesús que semblen indicar que no vol ajudar-la. Però sabem també que Jesús és «impotent» davant la fe d'aquella dona que gosa insistir: *És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos*. Aquí el Senyor queda desarmat: *Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols*. El resultat: la curació de la filla. Els deixebles ara comproven que els pagans poden tenir molta més fe que els mateixos jueus. Aquesta obertura als pagans la trobem ja a la primera lectura: *Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom... els deixaré entrar a la muntanya sagrada; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració*. Els estrangers són acceptats com els jueus. Pau que ha predicat als pagans espera ara que els jueus també acceptin el Senyor perquè *Déu ha deixat uns i altres captius de la desobediència per compadir-se finalment de tots*. El nostre Déu estima tots els homes i dones del món sense distinció: només ens cal tenir una fe tan ferma com la de la dona cananea.

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

▶ Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que soc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor: «Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos.»

▶ Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos: A vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo». Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel». Ella se acercó y se prostró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos». Pero ella respondió: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.